

РЕШЕНИЕ

№ 3336

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **587** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по предявени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], чрез адв. Ч. от САК, обективно съединени иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, срещу против Националната агенция за приходите, със седалище в [населено място], за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от отменено Наказателно постановление /НП/ №348283-F377523/06.08.2018г., издадено от директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП - С., в размер на 1740 лв., представляващи разноски за процесуално представителство на ищеца по н.а.х. дело № 16583/2018г. на Софийски районен съд (СРС) и к.н.а.х. дело № 2368/2019 г. на Административен съд София-град (АССГ) заедно със законната лихва върху главницата, считано от 08.05.2019г., до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на НП пред СРС е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1160 лв., а по оспорването на съдебното решение на СРС пред касационната инстанция - 580лв., като пред е представлявана от адвокат по пълномощно и договор за правна защита и съдействие и в двете съдебни инстанции, съгласно пълномощни и договори за правна защита и съдействие с адвокати Т. Г. и А. Ч..

Поддържа, че са налице предпоставките на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за възстановяване на претърпените имуществени вреди, равняващи се на направените разноски за

договорено и платено адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

Претендира се и присъждане на разноски за водене на иска - за държавна такса - 25 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 580лв.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Ч., който в ход по същество претендира и основателността на исковете, както и присъждането на разноски за воденето на делото.

Ответникът- Национална агенция за приходите, чрез юрк. О. , оспорва изцяло жалбата, като иска от съда да постанови отхвърлянето на исковете, поддържа изложените в отговора на исковата молба възражения, претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът признава, че искът е допустим на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Претендира се неоснователност на иска, предвид предпоставките за уважаването му по чл.1, ал.1 и чл. 4 ЗОДОВ, и конкретно изискването вредите да са „пряка и непосредствена последица“ от отменения акт, такива не били разноските за адвокатско възнаграждение, същите били последица от успешно проведено производство, като се позовава на съдебна практика до 2014г. включително. Поради това разходите за адвокатско възнаграждение не съставлявали вреда, поради това не се следвало и присъждане на лихва. С отговора на исковата молба е направено искане да бъдат отхвърлени исковете и за присъждане на разноски, направено е възражение за прекомерност, изразено е становище, че размерът на обезщетението следва и да е справедлив, изискване и по чл.4 ЗОДОВ.

ПРОКУРОРЪТ – К. при Софийска градска прокуратура, даде заключение за основателност и доказаност на исковете.

По делото е приложено в цялост н.а.х.д. 16583/18 г. на СРС и съдържащото се в него к.н.а.х.д. 2368/2019г. на АССГ.

Административен съд София-град, след като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите на страните, намира за установено следното:

Не е спорно между страните, че срещу ищеца е издадено Наказателно постановление № 348283-F377523/06.08.2018г., от директора на Дирекция СДО в ТД на НАП - С., с което му е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 (пет хиляди) лева.

Наказателното постановление е потвърдено с Решение № 1469/03.01.2019г. на СРС по н.а.х. дело № 16 583/2018г., а последното съдебно решение е отменено, съответно НП е отменено с Решение № 3022/08.05.2019г. по н.а.х.д. № 2368/2019г. на АССГ.

Видно от съдържащия се по н.а.х.д.16583/2018г.л. 56 по преупълномощаване, [фирма] е представлявано от адв. Б. – л. 56-58 от делото, по същото е представена писмена защита, в съдебно заседание адвокатът е представлявал дружеството , също е направил и искане за присъждане на разноски по списък – представен на л. 62- 64 от делото, ведно с договор от 11.11.2018г. и платежно нареждане на кредитен превод за сумата от 1452 лева от дата 28.11.2018г. но по сметка с титуляр Т. Х. Г., с изрично

основание за защита по анд 16583/2018г., 129 с-в, което съвпада с процесното дело на СРС. Видно от договора за правна защита и съдействие, от страна на дружеството ищец са упълномощени двама адвоката – Т. Г. и А. Ч. за процесуално представителство по конкретното дело – 16583/2018 г. на СРС, 129-ти състав. Договореното възнаграждение е в размер на 1210 лв. без ДДС

Видно от Решение № 1469/03.01.2019г., искането за присъждане на разноски по списък, не е разгледано от състава на СРС, тъй като жалбата на дружеството срещу НП е отхвърлена. Решението е оспорено пред АССГ, като дружеството също е представлявано от адв.Б., а от негова страна също е представен списък на разноските. С решение № 3022/08.05.2019г., по дело № 2368/2019г. на АССГ, е отменено решението на СРС и вместо него касационният състав е постановил и отмяната на Наказателно постановление № 348283-F377523/06.08.2018г., също няма произнасяне по разноските. Списъкът на разноските по последното дело – л. 24 – 26 от същото е за сумата от 696 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие №10/19.03.2019г. и платежно нареждане за сумата от 696 лв. Договорът е сключен между дружеството РАМ К.“ О. и адвокати Т. Г. и А. Ч., с предмет процесуално представителство по нахд 2368/2019г. на АССГ, а сумата е в размер на 580лв. без ДДС. Представено е платежно нареждане за сумата от 696 лв. от дата 09.04.2019г. по сметка с титуляр адв. Т. Г..

Следва да се посочи, че ищецът претендира по делото като обезщетение присъждането на сумите без ДДС, така както са посочени в двата договора за правна защита и съдействие- съответно 1210 лв. и 580 лв. по делата пред СРС и АССГ.

За разноски по воденето на исковете по настоящото дело, ищецът представи списък на разноските - л. 32 от делото, като претендира присъждането на 25 лева за държавна такса - по вносна белжка на л. 3 от делото, и за адвокатско възнаграждение в размер на 339 лв., за което представя договор за правна защита и съдействие, от дата 11.06.2020г. за същата сума и платежно нареждане от 15.06.202г. в което основание за превода е посочен изрично номера на делото, а сумата е в размер на 406 лв.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По основанията на исковете за вреди

По силата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия

състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди.

В разглеждания случай и четирите предпоставки са доказани.

В производствата по ЗАНН субсидиарно са приложими правилата на НПК, които към датата на приключване на производствата по оспорване на процесното НП, не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на наказателно постановление, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, която не е възстановена и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ /в този смисъл и ТР № 1/15.03.2017 г. по ТД № 1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Ищецът [фирма] проведе успешно главно доказване на реално причинената вреда, изразяваща се в заплатено адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт.

От събраните писмени доказателства безпротиворечиво се установи осъществяването на процесуално представителство на ищеца от адвокат по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на наказателно постановление в касационната инстанция, за което представителство ищецът е направил разноски пред въззивна и касационна инстанции.

Представителството е осъществено както чрез процесуалните действия в съдебно заседание, така и чрез изготвянето на въззивната жалба срещу НП и на касационната жалба срещу неблагоприятното за ищеца решение на СРС, като по делата, приключили с отмяна на обжалваното НП, правната защита на ищецата осъществена от адвокат с надлежна представителна власт.

В горесцитираните договори за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 1160 лв. пред въззивната инстанция и 580 лв. пред касационната инстанция, като е доказано реално извършено плащане на възнаграждението още в хода на съответното производство, видно от датите на документите за плащане по банков път, обсъдени по фактите

Предвид изложеното главните иски - за обезщетение за вреди общо в размер на 1740 лв., са доказани по основание, тъй като са налице предпоставките по чл.1 ЗОДОВ: незаконосъобразен акт, претърпени вреди, както и причинно-следствена връзка между акта и вредите.

Относно размера на исовете за вреди:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/ 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски към момента на приключване на устните състезания по двете дела, съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

.Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Следва да се приеме за доказано, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 1160лв. за въззивната инстанция и 580 лв. пред касационната инстанция.

По довода на ответника за справедливост обезщетението за вреди, съдът съобрази следното:

Ответникът макар и изрично да не е посочил, че адвокатското възнаграждение, претендирано като обезщетение по делото, е прекомерно, на стр.4 от отговора на исковата молба, л. 20 гръб от делото, изрично е посочил, че размерът на адвокатското възнаграждение размерът на адвокатското възнаграждение зависи от волята на договарящите страни, което значи, че този размер може да бъде определен симулативно, а не справедливо. Посочва се, че справедливостта е критерий при определянето на размера на щетите, съответно на обезщетението по чл. 4 ЗОДОВ.

1)По довода за справедливост на обезщетението в конкретния случай, съдът като взе предвид, че претендираното обезщетение съставлява договорени и платени възнаграждения на двама адвокати в две съдебни инстанции от правна страна намира следното:

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право.

Съдебните разноси, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”. Въпросът дали тези разноси са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разностите, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноси, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноси, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноси би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.

Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

В съответствие с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г.

Съображения в този смисъл са изложени и в решение на СЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите е подзаконов нормативен акт, приет в съответствие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, която изрично посочва, че размерът на адвокатското възнаграждение за

оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Нещо повече - договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл. 132, ал. 1, т. 5 ЗА.

2) Преценка по същество

Процесното НП е с материален интерес - наложена е "имуществена санкция" в размер на 5 000 лв.

По договора за правна защита и съдействие възнаграждението на адвоката е определено в двукратния минимален размер - 580 лв., предвиден в нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т.2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно които минималният размер на възнаграждението е 580 лв. за всяка инстанция. Ищецът е упълномощил двама адвокати, но е представяван пред съда само от един адвокат.

Действително, съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Съдът съобрази, че съгласно чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Видно от чл.132, т.5 от същия закон, дисциплинарно нарушение от страна на адвоката съставлява уговарянето на възнаграждение от клиенти, по-ниско от предвиденото в наредбата на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа освен в случаите, когато в този закон и в наредбата е предвидена такава възможност. Възможност за последното е предвидена по чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата - за оказване на безплатно адвокатска помощ, но изрично е определен кръга на лицата – такива с право на издръжка, материално затруднени лица, и роднини и близки. Видно от ал.2 на същата разпоредба, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, съдът присъжда на адвоката и определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Също видно от § 2б на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при договаряне с клиенти юридически лица - болници, социални домове за деца, за възрастни хора или за хора с увреждания, с преобладаващо обществено финансиране, които в кръга на своята дейност обслужват неограничен обществен интерес, адвокатът, съответно адвокатският съвет при условията на чл. 36, ал. 3 от

Закона за адвокатурата, може да договаря възнаграждения под определения в настоящата наредба минимум за конкретен вид работа, но не по-малко от 1/4 от него. Очевидно казуса по делото не предполага безплатна правна помощ или договаряне на възнаграждение под минимума по наредбата.

Съгласно чл.36, ал.4 от Закона за адвокатурата, възнаграждението може да се уговори в *абсолютна сума и/или процент върху определен интерес* с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес.

В казуса по делото е договорено възнаграждение в двукратния размер на минималното възнаграждение - 580 лв. за въззивната инстанция, и в минималния размер за касационната инстанция за един адвокат.

В Решение №14820/10.12.2014г. по адм.д.10395/2014г. на Върховен административен съд, обн. ДВ. Бр. 10/2016г. са изложени и мотиви по повод възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като съставът е приел, че: „Предвид свободата на договаряне, клиентът е в правото си да реши до какъв размер адвокатско възнаграждение да се договори, като същият е наясно, че предвид разпоредбите на чл. 78, ал. 5 и чл. 161, ал. 2 ДОПК, в случай на възражение за прекомерност той рискува при спечелване на делото да му бъдат присъдени разноски до установения с наредбата минимален размер. От друга страна, с посочените разпоредби законодателят е определил границите, до които следва да се присъждат адвокатските възнаграждения като част от разноските на страната. Както се посочва в тази връзка в ТР № 6/2012 г., "тези граници са израз на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие“. Казусът по делото е идентичен с този по цитираната съдебна практика, предвид възможността настоящия съд да разгледа възражението за прекомерност на възнаграждението на адвоката, претендирано като имуществена вреда, изрично приета с тълкувателното решение № 2/2017г. на ВАС.

Както се посочи, с процесното НП е наложено административно наказание „глоба в размер на 5 000лв., на основание норми по Закона за ограничаване на плащанията в брой. За да прецени дали претендираният размер на платените от ищеца адвокатски възнаграждения е справедлив и обоснован, съдът на първо място взе предвид размера на наложената санкция. Касае се за материален интерес, и за възнаграждението на адвоката е приложим чл.18, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 580 лв. Следователно, върху стойността на глобата по процесното НП, минималното възнаграждение на адвоката по наредбата е в размер на 580 лв. на основание чл.7, ал.2,т.1 от наредбата в съответната редакция към момента на договаряне на възнаграждението.

Що се касае до фактическата и правна сложност на делото, то съдът съобрази, че с процесното НП ищецът е санкциониран затова, че предоставя

парични средства в брой на физическо лице над 10 000лв. по договор за поръчка за изкупуване на договорено количество мед, като очевидно наложената санкция е от значение за начина на упражняваната от ищеца търговска дейност и то от съществено значение, доколкото видно от мотивите на касационната инстанция, ищецът е предоставял периодично и авансово на физическия олице необходимите средства за изкупуването на мед.

Що се касае до обема на фактически осъщественото процесуално представителство, съдът съобрази, че пред въззивната инстанция предметът на договора за правна защита и съдействие включва процесуалното представителство по конкретното дело, по което е проведено едно съдебно заседание, ищецът е представляван от адвокат по преупълномощаване от адв. Ч., който е представил и писмена защита. По делото пред касационната инстанция самата жалба е подадена от адвокат Ч., проведено е едно съдебно заседание в което касаторът е бил представляван по преупълномощаване от адв. Б..

С оглед на горното, съобразно критериите, посочени в мотивите на ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият състав на АССГ приема, че „справедливият и обоснован“ хонорар за защита срещу процесното НП, определен въз основа на наложената на ищеца имуществена санкция, предвид обема на действително осъщественото процесуално представителство и интереса от защитата, е действително заплатеният и претендиран като вреди по делото размер на възнаграждението за един адвокат, т.е. по 580 лв. за всяка инстанция. Нищо не , налага извод, че следва да бъде заплатено на двама адвокати нито размер, двукратно надвишаващ минималния размер по наредбата в съответната редакция на чл.18, ал.2 и чл.7, ал.2, т.2 вр. чл.18, ал.2 от Наредбата. Съдът намира, че този размер е съобразен и с обема на фактически осъщественото процесуално представителство пред СРС и АССГ, съответен е и на засягането на правата на ищеца от незаконосъобразното НП.

Следователно, исковата претенция за вреди е доказана по основание и основателна по размер до 580 лв. възнаграждение за процесуално представителство пред СРС и АССГ, общо 1160 лв., а до пълния размер 1740 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По претенцията за лихви върху обезщетението, считано от 08.05.2019г. - датата на решението на касационната инстанция за отмяна на НП:

Основателна е и исковата претенция за присъждане на законната лихва върху обезщетението за вреди - в размер на 1160лв. от датата на решението на касационната инстанция - 08.05.2019г.

По т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК, е прието, че при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението *е от датата на влизането в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове.* В случая тази дата е дата на решението на АССГ - 08.05.2019г. , от която дата се претендират и лихви.

Следователно, върху размера обезщетението за платено възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие, признат за основателен от съда или 1160лв., следва да се присъдят и лихви - законната лихва, считано от 08.05.2019г.

В останалата част на исковата претенция за лихви - върху разликата до пълния размер на главницата - от 1160 до 1740лв., следва да бъде отхвърлена.

Доводите на ответника, че тъй като се касае за задължение без срок, съгласно чл.84 ЗЗД, то същото се дължи от поканата му, не се споделят от настоящия състав на съда, тъй като се касае за безвиновна отговорност и денят на уреждането е датата на съдебния акт за отмяната на НП.

По исканията и на двете страни за присъждането на разноски по делото:

На основание чл.10, ал.3, изречение първо ЗОДОВ, искането на ищеца за присъждане на разноски за платената държавна такса в размер на 25 лв. , предвид изхода на делото, следва да бъде уважено. съгласно тази разпоредба, при изцяло или частично уважаване на исковете, съдът осъжда ответникът да заплати разноските за производството, както и заплатената държавна такса.

На основание чл.10, ал.3, изречение второ ЗОДОВ, искането за адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено съразмерно на уважената част от иска. По делото се претендират разноски за адвокат от страна на ищеца отново в размер на 580 лв., а впоследствие със 9списъка за разноски претендира възнаграждение в размер на 339 лв. - лист 32 от делото.

Съдът намира, че съобразно материалния интерес на иска, приет за основателен - 1160лв., както и че не разкрива фактическата и правна сложност на делото, то направеното от ответника възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК с отговора на исковата молба - стр.4 от отговора, л. 20 на гърба от делото, е основателно и следва да бъде уважено. Възнаграждението на адвоката следва да се присъди до минималния размер, в сила към датата на договора за правна защита и съдействие - 11.06.2020г. Следва да се отбележи, че към тази дата е обнародвана отмяната с решенията на ВАС на чл. 8, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., касаещи определянето на възнаграждението на адвоката съобразно материалния интерес, конкретно чл.8, ал.2, т. 2 от Наредбата, която до отмяната е предвиждала минимален размер на адвокатското възнаграждение при интерес над 1000 лв. - 300 лв. +7% за горницата над 1000лв. или 311лв.

Към датата на договора за правна защита и съдействие, няма действаща разпоредба в наредбата за размера на адвокатското възнаграждение по административни дела с материален интерес. На основание пар.1 от ДР на Наредбата, за непредвидените в тази наредба случаи възнаграждението се определя по аналогия. Незасегнати от отмяната с двете решения на ВАС са

единствено част от разпоредбите на чл.7, ал.2 от Наредбата - т. 5 - 7, които предвиждат определянето на възнаграждението според размера на материалния интерес. Така по чл.7, ал.2, т.5 от Наредбата, при интерес от 100 000 лв. до 1 000 000 лв. - 3530 лв. плюс 2 % за горницата над 100 000 лв. Тази разпоредба обаче е неприложима по аналогия, тъй като пропорционално на материалния интерес по делото, възнаграждението е прекалено ниско - под 100 лв.

По аналогия, предвид сравнително ниският материален интерес по делото за дейността на юридическото лице - ищец, до размера на уважената част от иска, както и, че казусът не разкрива фактическа и правна сложност, съдът намира, че възнаграждение в размер на 350 лв., предвидено по действащите към датата на договора разпоредби на чл.8 от наредбата за административни дела, е справедлив и обоснован. Конкретно съдът взе предвид размера на възнаграждението по чл.8, ал. 2, т. 4 от Наредбата, представляващо и минимално възнаграждение за административни дела, като относимо в казуса по делото.

Ищецът е поискал обаче възнаграждение в размер на 339 лв. за адвоката, което предвид изложените съображения, следва да бъде уважено изцяло.

Така на ищеца следва да се присъди за разноски по делото общо сумата от 364 лв., както са поискани.

Претенцията на ответника за присъждане на разноски следва да се разгледа на правно основание чл.10, ал. 4 ЗОДОВ, според която разпоредба : "Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ." Посочените разпоредби в отговора на исковата молба като правни основания за искането за присъждане на разноски - по чл.10, ал.2 ЗОДОВ, чл.78, ал.2, ал.3 и ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, са неотносими. Исковите са предявени на дата 17.01.2020г., към която дата са в сила и действащите понастоящем разпоредби на чл.10 ЗОДОВ относно разноските, в редакцията им след ДВ бр. 94/2019г., и които предвиждат изрично размер на възнаграждението в полза на юридическите лица, ответници по исковите за вреди и в случай на представителство от юрисконсулт.

Предвид размера на отхвърлената част от исковите - 580 лв., и като съобрази чл.37 от Закона за правната помощ, който препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ (в редакцията след ДВ бр. 95/2015г.) и на основание чл.24 от наредбата, на ответника следва да се присъдят разноски в минимален размер от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

На основание изложеното и чл. 172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, със седалище в [населено място], да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], сумата от 1160 (хиляда сто и шестдесет) лева за обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразността на

Наказателно постановление № № 348283-F377523/06.08.2018г. , ведно със законната лихва върху сумата за обезщетение, считано от 08.05.2019г. до датата на окончателното ѝ плащане, и

ОТХВЪРЛЯ предявените искиове от . [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, със седалище в [населено място], за разликата над 1160 (хиляда сто и шестдесет) лева до пълния предявен размер на исковите за вреди от 1740 (хиляда седемстотин и четиридесет) лева, ведно със законната лихва върху сумата за обезщетение, считано от 08.05.2019г. до датата на окончателното ѝ плащане на обезщетението за отхвърлената част на главницата.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, със седалище в [населено място], да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], сумата от 364 (триста шестдесет и четири) лева за разноси по делото.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], да заплати на НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, със седалище в [населено място], сумата от 100 (сто) лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: